

Bir Gülüşü Daha Eksilterek

– mavilikler · 01 Temmuz 2012

Yine sıkı sıkı kapalı pencereleri evin... Ses soluk yok odalarda. Sabahın körü kalkıp yarım yamalak tikiştirdikleri birkaç lokmayla atmışlar kendilerini dışarı, ev sakinleri. Tabii gece eve döndülerse...

Ailenin her bireyi bir köşesine savrulmuş şehrin. Tespih taneleri gibi ayrılmışlar birbirinden. İp kopmuş, tespihin parçaları olmaktan çıkmış taneler... Birlik bütünlük yok olmuş... Yeni bütünlere varmaya yol alıyorlar şimdi. Yeni anlamlara kavuşmaları lazım...

“Bak!” diyor Ayten Hanım kızına ibretle. “Şu karşı apartmanı görüyor musun? Ölüler evi mübarek... Tek bir kırırtı seçiyor musun pencerelerde? Tüllerin ardından tek bir gölge geçmiyor. Herkes kimbilir nerelere dağıldı yine? Anne en önden çıkmıştır mutlaka. O gittikten sonra aile mi kalır geride? Başboşluk diz boyu...”

“Yine aynı teraneler...” diyor içinden Meltem. Hep aynı sona bağlanacak upuzun bir söylevin giriş sözcükleri... “Hanım hanımcık otur dizimin dibinde. Yoksa sen de o evdeki yaşıtın kız gibi kaybolur gidersin o karmaşada. Her şeyin birbirine girdiği... En değerli kavramlarla en gündelik kavramların aynı kefeye konup ‘değer’ diye bir şeyin kalmadığı...”

Meltem ana fikrin hep aynı olduğu yüzlerce söylevini dinlemişti annesinin. Parçalanmış bir ailenin çocuğu olması nedeniyle yaşıtlarından daha özel bir yere konup sakınılması bir ölçüde normal geliyordu ona. Ama yaptıkları ve söyledikleri birbirini tutmayan, tutarsız bir kadın görünümü çiziyordu annesi. Güzel sözcüklerle kurduğu evren, sözcüksüz bir gerçeğin hüküm sürdüğü gerçek dünyadan çok uzaklarda bir yere oturuyordu bazen.

Aile diyordu hep... Değerler... Birlik bütünlük... Peki diğer parça nerdeydi? Babası... Karşı evdeki kadın gibi sabahın körü çoluğu çocuğu bırakıp kimbilir nereye koşturan o kadın gibi olmaması onunla aynı sona vardırılmamış mıydı Ayten Hanım’ı da? İki de kocasından boşanmış dul kadınlar değil miydi? Hatta Meltem boşanma nedeninin de aynı olduğunu tahmin ediyordu: İhanet... Kocasının gömleklerini, pantolonlarını ütüsüz bırakmayan, dört dörtlük bir kahvaltı ettirmeden onu bir sabah olsun işe göndermeyen bir kadından hiç de daha vahim bir kaderi yaşamıyordu bir gün olsun doğru dürüst sofraya hazırlamayan, ütü yapıp kar gibi bembeyaz çarşaflar asmayan, karşı komşuları Şebnem Hanım!

Ayrıca annesinden olumlu yönde farkları da vardı: Mesela bir kez bile asık bir yüzle görmemişti onu Meltem. Kimi zaman daha az ya da çok oranda ama mutlaka yüzünde var olan o tebessüm, o yüzün sahibine çok da kötü şeyler sunmadığını gösteriyordu hayatın. İşte çalışmadığı halde her sabah koşturarak evden çıkması çok da boşuna değil demek ki dedirtiyordu insana.

Değerleri var mıydı? Bir sınırı var mıydı gideceği yerin yani? Kimi zaman karşılaştıkları; öfke, kınama ya da şaşkınlığa neden oluyor muydu onda da, bilinmez. Ama sonuçta genel olarak gülümseyen bir dünya vardı karşısında. Annesinin yüzünden yansıyandan çok farklı...

Sinem'se Şebnem Hanım gibi değildi hiç. Annesini haklı çıkarmak istercesine somurtuk bir yüz olarak çıkardı hep önlerine. Pencerelerin tülleri aralanıp fazla beyaz, güneşsiz kalmış yüzünü açığa çıkardığında annesinin onu görmemiş olması için dualar ederdi içinden Meltem. Çünkü sözlerini kuru sözcükler olmaktan çıkaracak kadar hayatla dolduruyordu bu kızın hayaletimsi görüntüsü. Sanki tüm gülüşleri çalınmış, Şebnem Hanım'a verilmişti. Anne kahkahalar attıkça, hayat da bir parça daha terk ediyordu kızını sanki. Bir gülüşü daha eksilterek içinden...

Annesi içini okumuş gibi "Kız yine sabahın köründe geldi." dedi. Ama o saatte gelen tüm kızlara duyduğu öfkenin zerresini barındırmayan bir sesle... Hep uzaktan baktığı bir şeyi, öfke uyandıran taraflarından arındıracak kadar yakından görenlerin anlayışlı haliyle konuşuyordu. "Annesi fark etmemiştir bile. Kadın evde miydi Allah bilir! Kızı ayağına dolanmasın diye onu tamamen kendi haline bırakmış... Sözde modern anne... Kızının sınırlarına saygılı... Tek derdi kendi rahatı oysa... Kızı zerre kadar umurunda değil..."

Abisi ne yapıyordu peki? Eve uğradığı yoktu ne zamandır! Birkaç gün önce şöyle bir görünmüştü mutfakta. Kız yüzü daha az beyaz, daha bir güneşli; abisinin yanına gelmişti bir ara. Tavayı ocağa koyup bir şeyler hazırlamaya başlamıştı ona. Balkonlarının kapısı açık olduğundan konuşmalarını duyabilmişti Meltem. Anne yine ortalarda görünmüyordu. Belki erken çıkmıştı yine... Belki de hiç gelmemişti. Ama aile olmaktan çıkaramamıştı onları, eksikliğiyle. Belki de hiç dahil olmamıştı o aileye.

Fark edilmeyi göze alarak uzun uzun seyretmişti onları Meltem. O oğlan daha sık gelsin o eve, istemişti. O kıza hep güneş getirsin böyle... Ailesi olsun onun... Başkalarının gülücüklerini çalıp kendininkilere ekleyen o bencil kadının tüm izlerini yüzünden silsin... Teker teker geri versin ona, tüm gülücüklerini.